

58 Í sambandi við þetta skal jeg samkvæmt þar að lútandi tilmælum utanríkisráða-
 16. apríl neytisins þjónustusamlega skora á yður, herra landshöfðingi, að brýna fyrir öllum lög-
 reglustjórum, að ekki megi íþyngja ríkissjóði með neinum kostnaði við heimsending
 norskra, svenskra, eða ítalskra sjómanna, nema hlutaðeigandi lögreglustjóri hafi áður svo
 nákvæmlega sem unnt er fullvissað sig um, að allra þeirra skilyrða hafi verið gætt, sem
 í samningunum 10. ágúst 1883 og 21. maí 1885 (sjá augl. 30. júní 1885, Stjórnartíð.
 1885 A. bls. 24¹ eru sett fyrir því, að hjálpin sje veitt, og að gæta verði sem mestrar
 sparsemi þegar hjálp er veitt samkvæmt samningunum.

59 Brjef landshöfðingja til amtmannsins í norður- og austuramtinu um stofnun
 18. apríl búnaðarsjóðs fyrir Eyjafjarðarsýslu. — Þjer hafð herra amtmaður, með þóknanlegu
 brjefi dags. 2. p. m. skýrt frá, að sýslunefndinni í Eyjafjarðarsýslu hafi nú verið endur-
 borgaðar ásamt 100 kr. vöxtum þær 500 kr., er lánaðar voru búnaðarskólanum á Hólum
 úr sýslusjóði Eyjafjarðarsýslu árið 1883 af því fje, er sýslufjelagi þessu hafði hlotnast af
 landssjóðsstyrknum til eflingar búnaði fyrir 1882 og 1883, og hafð þjer jafnframt borið
 fram með meðmælum yðar þá tillögu sýslunefndarinnar í tjeðri sýslu, að þessum sam-
 tals 600 kr. ásamt 18 kr. 50 a. er eptir sjeu ónotaðar af styrk þeim, sem sýslunni var
 veittur árin 1886 og 1888 til eflingar búnaði, verði varið til að stofna búnaðarsjóð fyrir
 sýsluna, sem settur verði á vöxtu og sem sýslunefndin hugsar sjer að auka fyrst um
 sinn með 50 kr. árlegu tillagi úr sýslusjóði, en hinum árlegu vöxtum af sjóði þessum eigi
 svo að verja til verðlauna fyrir jarðabætur, sem lúta að grasrækt, einkum handa fátæk-
 um framtaksmönnum.

Út af þessu undanfelli jeg ekki þjónustusamlega að tjá yður, herra amtmaður,
 til þóknanlegrar leiðbeiningar og frekari birtingar að jeg veiti hjer með samþykki mitt
 til þess, að hinum umgetnu 618 kr. 50 a. verði varið til að stofna búnaðarsjóð þann
 fyrir Eyjafjarðarsýslu, er að ofan ræðir um.

60 Brjef landshöfðingja til biskupsins um flutning á kirkju. — Samkvæmt til-
 21. apríl lögum yðar, háæruverðugi herra, í þóknanlegum brjefum, dags. 20. jan. síðastl. og 14. p. m.
 og eptir að löglegt samþykki hjeradsfundar er þar til fengið, vil jeg hjer með fallast á,
 að kirkjan að Firði í Mjóafirði verði seld söfnuðinum í hendur og flutt á jörðina Brekku,
 og þar byggð upp að nýju með þeim skilmálum, er hjer fara á eptir, sem núverandi
 eigandi tjeðrar kirkju hefur að gengið og sett hinn 3. sept. 1887 og endurnýjað með
 yfirlýsingu dags. 30. f. m.

1. Eigandi hinnar gömlu kirkju greiðir af hendi til nýrrar kirkjubyggingar 2000—tvö
 þúsund krónur, og er þar í innifalinn sjóður hinnar gömlu kirkju, 893 kr. 83 aurar
 og viðauki við hann, sem kann að verða áður en kirkjan er flutt, þó þannig, að
 það ár, sem hún er flutt, tilfalli þess árs tekjur hinni nýju kirkju.
2. Sami kirkjueigandi hefur rjett til að útleysa kirkjukúgildin, 12 að tölu með 2200—
 tvö þúsund og tvö hundruð krónum, þegar hann sjer þær flutt.

1) Sbr. einnig samning við Brekland hið mikla og Írland 25. júlí 1883 og samning við
 Þýskaland 31. marz 1885 (Stj.t. A. bls. 20). Í hinum nefnda samningi frá 25. júlí 1883 og samningnum
 við Noreg-Svíþjóð frá 10. ágúst 1883 eru að öllu samskonar ákvæði eins og í samningum þeim, er prent-
 aðir eru í Stj.t. 1885, bls. 20—27.

3. Sami kirkjueigandi heldur eignarrjetti yfir öllum ítökum hinnar gömlu kirkju, ásamt 60 hálfum Reykjum, eign hennar í heimalandi (Firði) og húsinu sjálfu, að fráskildum 21. apríl áhöldum kirkjunnar og skrauti, sem er 5—600 kr. virði, og öllu innan þilja.
4. Þær 2000 krónur, sem nefndar eru í 1. lið, greiðir kirkjueigandi til sóknarnefndarinnar þegar víska er fengin fyrir því, að kirkjan verði flutt, og brjef þetta er prentað í B-deild Stjórnartíðindanna, og verður þá hluti kirkjunnar (helmingur) í jörðinni Reykjum þegar eign hans, er hann hefur lokið nefndri greiðslu, án tillits til þess, hvort kúgildin eru útleyst eða ekki.

Þetta er yður hjer með þjónustusamlega tjáð til þóknarlegrar leiðbeiningar og frekari birtingar.

Reglur

61

um framkvæmd á 2. og 4. grein í lögum 13. marz 1891 um að fá útmældar lóðir í kaupstöðum og á löggiltum kaupúnum o. fl. 1. maí

Til eptirbreytni fyrir alla lögreglustjóra á Íslandi utan Reykjavíkur eru hjer með samkvæmt fyrirskipan ráðgjafans fyrir Ísland í brjefi dags. 14. marz þ. á., settar eptirfylgjandi reglur fyrir útmælingum lóða til verzlunar-afnota og tilvísunum um, hvar leggja megi skipfestisáhöldum eptir 2. og 4. grein í lögum 13. marz þ. á.:

1. Enginn á heimting á því að lóð sje látin af hendi samkvæmt 2. grein laganna, nema hann ætli þá þegar að búast til að byggja á henni hús til verzlunar; aptur á móti nægir ekki, að sá, sem lóðina vill fá, að eins hafi í hyggju að reisa þar hús einhverntíma seinna, og ber því lögreglustjóra, áður en eignarnámsgjörð (expropriation) er ákveðin, að leita hjer að lútandi upplýsinga af hálfu gjörðarbeiðanda, og er það vitaskuld, að kostnaðinn við gjörðina má heimta fyrirfram greiddan.

2. Eptir almennum grundvallarreglum laganna má ekki skerða eignarrjettindi einstakra manna meira en nauðsyn frekast krefur, og leiðir af því, að ekki ber að framkvæma eignarnámsgjörð, nema ómögulegt reynist að fá með samkomulagi nægilega lóð, er fullnægi þeim tilgangi, sem um ræðir í 1. grein laganna 13. marz þ. á., og eins hitt, að svo framarlega, sem með frjálsum samningum er auðið að fá lóð, sem í sjálfu sjer er notandi til að reka þar verzlun, þá ber heldur að taka hana heldur en eignarnám að gjöra, jafnvel þótt gjörðarbeiðandi gæti með því móti fengið lóð, er hann kysi heldur.

3. Lóðir, sem einstakir menn eiga, skal ekki eignarnámi taka nema því að eins, að ekki sje hægt að fá nægilega lóð og hentuga til verzlunar af jörð, sem er opinber eign eða eign sveitarfélaga, og sje um fleiri lóðir að velja, sem einstakir menn eiga og notandi eru, ber að taka þá, sem eiganda er minnstur bagi að missa.

4. Við útmælingar- og eignarnámsgjörðir skal brýna fyrir gjörðarbeiðanda og þeim, sem fyrir eignarnáminu verður, að hinn síðarnefndi sje eigi skyldur til að láta lóðina af hendi eða leyfa gjörðarbeiðanda nokkur umráð yfir henni, fyrr en endurgjaldið fyrir hana er að fullu greitt, og að sá, sem lóðina hefur átt sje ekki skyldur til að pola, að lóðin sje notuð til nokkurs annars en til þess að koma þar upp verzlun, nema til komi sjerstakir samningar.